

ligere var anført, at man ikke saa let kunde oversee Forholdet med Hensyn til Møllerne, som med Hensyn til Bagerne. Jeg troer ganske sikkert, at jeg tidligere har udtalt det. I denne Anledning har endvidere den ærede Lands- thingsmand anført, at det maatte være til- strækkeligt, at Regjeringen har overseet For- holdet for hele Landets Vedkommende, og at det var usforsvarligt, naar Regjeringen ikke havde gjort det. Jeg tvivler ikke om, at Re- gjeringen jo har overseet Forholdet for hele Landets Vedkommende; det er min fulde Over- bevisning, at Regjeringen visstelig har gjort det; men det forekommer mig, at dette ingen- lunde er tilstrækkeligt for den lovgivende Magt, saaledes at vi skulde kunne slaae os til Ro ved den Overbevisning, at Regjeringen havde seet godt for os, og at vi ikke behøvede at gjøre Mere. Jeg troer, at det er vor Pligt selv at betragte Forholdet, vide, om vi kunne oversee hele Forholdet, og da troer jeg, at det ikke er saa let for os Alle at oversee Forhol- det med Hensyn til Møllenæringen og dens Frigivelse for hele Landet, som det derimod er, naar man kan fæste sit Die, saaledes som med Hensyn til Bagnæringen, paa et bestemt Sted i Landet. Jeg troer derfor, at min Be- mærkning i denne Henseende var vel grundet. Det er af en æret Landsthingsmand anført, at Møllestyldshartkornet begrunder Møllernes Ret. Jeg troer, at dette er aldeles urigtigt. Var det Tilfældet, saa vilde Retten for Møl- lerne bortfalde, saasnart man ophævede Møl- lestyldshartkornet; men jeg troer, at det var urigtigt, om man vilde betage Møllerne den Ret til Maling, de for Tiden have, fordi man strax havde Møllestyldshartkornet. Nei, Møl- lerne have — jeg maa give min ærede Ven og Nabo, den første Landsthingsmand for 7de Kredts (Simony), Ret — Møllerne have ingen Ret til Erstatningen, naar Regjeringen for- andrer deres Berettigelse til Enemaling, saa- ledes som de have den efter den bestaaende Lovgivning; men de have et fuldgyldigt Bil- lighedskrav paa, at de blive behandlede med det størst mulige Hensyn, for at de ikke skulle lide et uskyldigt Tab; det Krav have Møllerne til den lovgivende Magt, at den paa det Strengeste skal iagttage dette, og derfor troer

jeg, at man maa vel vogte sig for at ind- strænke den Tid, inden hvilken man giver Møllenæringen fri. Det er sagt, at det var en fuldkommen tilstrækkelig Tid til at give Møllerne Leilighed til at imødegaae Concur- rencen, naar man gav dem en Tid af 10 Aar. Ja, var det ene og alene dette Hensyn, saa kunde det maaskee gaae an; men det er ikke for mig det eneste. Det maa ogsaa være af Bigtighed, at de ikke lide noget Tab, og der- for skulle de have Tid til at kunne opføre saa- mange Møller, som de lyste, og, naar de have en saadan Tilladelse, naar de have et saa- dant Fortrin fremfor enhver Anden, er det min Overbevisning, at 10 Aar vil være vel fort. Vil man derimod give dem 15 Aar, da er det min Overbevisning, at der vil blive opført saamange Møller rundt omkring i Lan- det af de dertil berettigede Møllere, at der or- dentligviis ikke vil blive Tale om at opføre flere Møller paa de fleste Steder i de følgende 15 Aar til, og det troer jeg er fuldkommen rigtigt. Desuden forekommer det mig dog ikke, at det er af saa stor Bigtighed, naar man forresten giver Møllenæringen fri, om det skeer 5 Aar tidligere eller senere. Skulde det virkelig være i saa høi Grad af Bigtighed, en- ten vi tage 1867 eller 1862? Det forekom- mer det mig dog ikke at kunne være. Men derimod forekommer det mig paa den anden Side, at det er i høi Grad af Bigtighed at berolige en talrig Classe af Medborgere, som nu staaer i den virkelige eller indbildte Frygt for, at de skulle lide et Tab, at de saae Over- bevisning om, at deres Liv er blevet iagt- taget her, og derfor forekommer det mig, at man har god Grund til ikke at indstrænke det Antal Aar, som det høitærede Thing har an- taget ved Sagens forrige Behandling.

Dreier: Naar jeg ved Sagens anden Behandling stemte for, at Frigivelse først skulde skee efter 15 Aars Forløb, da var mit væ- sentligste Motiv dertil ikke den Betragtning, at der ikke forelaa noget Forslag til et Tids- rum, der laa mellem 5 og 15 Aar, men min væsentligste Grund var, at jeg ansaae det for i høieste Grad billigt, at Tidsrummet blev saa langt udstrakt som nogenlunde muligt. Den samme Anskuelse nærer jeg endnu usforandret,